

(Έρχονται προσκεκλημένοι
Γαλιωνέζικα ντυμένοι,
κι' υποδέχεται κυρίως ἡ Χαρτοπο Φασουλῆ
κι' χροούπη δίνει σ' βλακίσι καὶ Κινέζικα μιλ.)

Ὁ Φασ.—Χαιρετῶ τῆς Ρωμηοσύνης τῆς ἐνδοῦου καὶ τρανής
τοὺς κυρίους εὐγενεῖς.

Χαιρετῶ τοὺς Σχιμουράδ, χαιρετῶ τοὺς Δαίμιο,
ποὺ φεμάρου τὸ Τζαμετο,
χαιρετῶ τοὺς Μανδάρινου, τοὺς σοροὺς κατεργαρέους,
χαιρετῶ καὶ τῶν κομμάτων τοὺς κλεινοὺς ἀρχικροῦς.

Ἡ πατρίς τῶν Ἰαπώνων, ὅπου φέσταις θά μᾶς βγάλη,
ἐπεκτείνεται μεγάλη
μέσ' ἀπὸ τὴν Καμιτσάτακ μέχρι τοὺς ἰστανίου κράτους...
τὰ λεπτὰ καλοῦνται γκέν,
ὅμως ἔχει κι' ἀποπάτους,
ποὺ τοὺς λέγουσιν ἀναγκίεν.

*Ἐχει κἀτι κερφενέδες ὅπως καὶ τοῦ Ζαχαράτου,
καὶ καθέτις σοφὸς Ἰάπων
μὲ σκίσι καλῶν προπάπου
ἐπιλωμένους ἐκεῖ πέρα μελετᾷ τὰ σγείδια του.
Ἔνικι δὲ κι' ἠριστιεῖδης, σὴν νὰ λέμε Σαντορήνη,
ἐξικρέσει τοῦ Δελένδα κι' Ἀσιμῆ καὶ Μαρκεζίνη.

Βγάλε ρίζικα καὶ μεταξίκα, μᾶξι καὶ χρυσάκι λιακάδες,
καὶ πολὺ μιλιοῦν σ' τὸ Τόκιο καὶ παθίνουσε τοκάδες.
Καὶ σ' τὸ Τόκιο, κύριοί μου, ποὺ καλεῖται κι' Ἰεδδῶ,
καὶ σ' τὰς ἄλλας τῆς τὰς ὀλλεῖσι πίνουσι τσάι σὴν κι' ἔδω.
Ἀπὸ μᾶς κι' οἱ Γαλιωνέζοι τὸ σουεῖσιαν τὸ τσάι
κι' ὅσα γραμμικάκι ξέρουσι τὰμαθὰν ἀπὸ τὸν Στάη.

Κι' ἡ Βουλή τῶν Ἰαπώνων εἶναι τζόγικα καὶ μὲ τρέλλα
μὲ βρισίδικα κάθε τόσο καὶ συγγόντα ντουέλλα.
Κι' εἰς ἐκείνην συζητοῦνται τὰ στρατεύματα κι' ὁ στόλοι
διὰ γλώσσας ζηλευτῆς,
κι' ὅπως βγαίνει Βουλευτῆς
πρέπει σίγουρα νὰ ξέρη σπαθασίκα καὶ πιστόλι.

Κι' ἐκεῖ πέρα σαλακίζουσι γὰρ τοῦ κράτους τὴν σκαφίδα,
μὲ νομίζω πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι βγαίνουσι καὶ σταφίδα.
Ἡ σταφίς καὶ δι' ἐκείνουσι ἔγινε κακὸς μπελᾶς,
κι' ἔνκε Παπακασανίος,
Γαλιωνέζος πεδινός
καὶ ντακῆς φουστανελές
ἔρριξε μὲ τὰ σκινίδικα τοῦ ζυλᾶ Ντεληγκωνίτο
τὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Ἴτο.

Βγάζουσι κάρθουσι καὶ ψάρι καὶ τῆς Δήμητρος κερποῦς
κι' ἐκεῖ πρᾶνου ἡ κυρία τὴν οὐρὰ τῆς Ἀλεπούς.
Καὶ σ' τὰς νήσους τὰς Κουρίλας, σ' τὴν Νιπώνη, σ' τὴν Ὀσάκα,
κι' ἄλλους τόπους θερμασίμου,
τὰ μουρέλικα τῶν Σχολείων ρίχουσι κατὰ γῆς τὴν σάκκα
κι' ἀργινοῦν πετροπολέμου,
κι' ἂν καμμὲν γερὴ κοτρώνα σου τσικιστὸ τὸ κεφάλι
φεύγα νὰ μὴ σουλθη κι' ἄλλη.

*Ἐγουν Στάδια μαρμάρων, τελετὰς Παναθηναίων,
εἶναι πάντοτε ξιφίρεις καὶ γενναῖοι τῶν γενναίων,

καὶ τοὺς ἔχει καταλάβει μὲς προσφάτου νίκης κέρου...
ἦσαν καὶ παλῆα τὰ ρούχα, μὲ τοὺς τάρφαγε κι' ὁ σκόρος.

Κάθε κύριος μιζάρη, ποὺ λερῆ μᾶς δείγνει μούρη,
ξεφυτρώνει Σχιμουράδ καὶ φορετ βαρὺ σαμουσι,
κι' εὐγενεῖς καὶ Δαίμιο βλέπει καὶ πολλὰ γουρούνικα,
ποὺμαθὰν νὰ τρῶνε τῶρα τῆς φρακίσι μὲ τὰ πηροῦνικα.

(Ὁ πολὺς οἰκοδεσπότης τέτοια λέγει σοβαρός
κι' σ' τὰ σάλα περνοῦσι Γαλιωνέζικα χόροι,
καὶ χορεύουσι κι' οἱ μεγάλοι τῶν κομμάτων ἀρχηγοί,
ποὺ τοὺς τρέμει πᾶσα γῆ,
κι' ὁ ζυλένιος Φασουλῆς
μετὰ χάριτος πολλῆς
προηγείται τοῦ χοροῦ
καὶ χορεύει κουτουροῦ.)

Ὁ Φασ.—Ἐπέρασε κι' ἡ Τυρηνή κι' ἐμεῖς δὲν ἀποκρέψαμε,
μόνο μὲ στόλους καὶ στρατοὺς ἐφέτος παρεφέσαμε.
Ἐπέρασε κι' ἡ Τυρηνή—Θεοτακίτο πῆδα με—
τὰ μάτρε μας γουρλώσαμε. Καρνάδικο δὲν ἴδαμε.

*Ἀνοῖξτε Κινέζικασι πελώρια ὀμπρέλια,
κι' αὐτοὶ ποὺ σέρνουσι τὸν χορὸ τοὺς πρέπουσι καρκιμάσι,
τοὺς πρέπουσι ζυλίνα σπαθῆ καὶ κρόνη μὲ χαρτόνικα,
τοὺς πρέπει κι' ἔνκε δέσιμο μ' ἐλθαῖς καὶ μὲ κορδόνικα.

Βαρεῖτε Γαλιωνέζικα βιοζῆ καὶ ταμπουράδες,
ὦ Δαίμιο κι' εὐγενεῖς, λευκότεροι τοῦ κρῖνου,
κι' αὐτοὶ ποὺ σέρνουσι τὸ χορὸ μ' ἔμας τοὺς μασκάρηδες
τοὺς πρέπει πολυσέβαστη κοτσίδα Μανδάρινου.

Πηδάτε με νὰ σὰς πηδῶ, καὶ μὲ τὸν Ρωμανίτο
οὐδετέρητ' αὐστηρὰν σ' τὸν πόλεμον κηρύττω.
Καὶ τούταις τῆς Ἀποκρίσις χωρὶς στρατὸ δρεθῆκαμε,
πόλεμος νέος ἀνάφη κι' οὐδέτερο σαθῆκαμε,
καὶ σ' τὸν Σαράφωφ σκούομε καὶ σ' ὄλους τοὺς κουτούς:
προσμένετε τὴν ἀνοῖξί, ποὺ θάχωμε στρατούς.

*Ἄν ἀρχινίσω νὰ τὰ πῶ τὰ κλέη μας τραγοῦδῆ
κι' οἱ Γαλιωνέζοι οἱ Βουδδισταὶ θά μὲ κωττοῦσι σὴν βούδῆ.
Ἄν ἀρχινίσω νὰ τὰ πῶ τραγοῦδῆ τόσα κλέη,
κάθε σκίκα προπάπου μας ἀπὸ γαρὲ θά κλαίγη,
κι' ἂς πᾶη τὸ παληράμπελο καθέναις θά μοῦ λέη.

Πηδάτε με νὰ σὰς πηδῶ, κι' ἄς ἐκντρέξῃ χρήμα,
καὶ μ' ὄλους τοὺς πολιτικούς καὶ μὲ τὸν Θεοτόκην
νὰ βρούμε καὶ τὸ ράδιον, ποῦεῖ σπουδαία ρίμα,
μὲ ν' ἔρπομαι νὰ σὰς τὴν πῶ γκατ' εἶναι κᾶπως σόμιν.

(Εἶπεν αὐτὰ, κι' ὁ Περικλῆς, ζυλένιος Δαίμιο,
στέλλει δετούς τοὺς χορευτὰς μὲς σ' τὸ Φρενοκομετο.)

Περὶ τῆς ἐν Ἀργινοῦσις ναυμαχίας ἐν βιβλίον,
δύο τοῦ Παντιζ Καρᾶλη διαλέξει περιλετοῦ.

Τὴν εὐχὴν τὴν ὑπὲρ πάντων, ἔργον Βίκτωρος Ουγῶ,
μὲ κατὰνυξιν μεγάλην τὴν ἐδαβάσα κι' ἐγῶ.

Ἰπὸ Βάλθη τοῦ Σταμάτη
μὲ μεταρρασίσι γεμάτη.